

לחם שהובא מרשות הרבים – אם מותר לאוכלו בשבת

1. תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף עא עמוד א

דתנן: המבשל בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל, דברי ר"מ; רבי יהודה אומר: בשוגג - יאכל במוצאי שבת, במזיד - לא יאכל עולמית; רבי יוחנן הסנדלר אומר: בשוגג - יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו, במזיד - לא יאכל עולמית לא לו ולא לאחרים. מ"ט דר' יוחנן הסנדלר? כדדריש רבי חייא אפיתחא דבי נשיאה: ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם - מה קדש אסור באכילה, אף מעשה שבת אסורין באכילה. אי מה קדש אסור בהנאה, אף מעשה שבת אסור בהנאה! ת"ל: לכם, שלכם היא. יכול אפילו בשוגג? ת"ל: מחלליה מות יומת, במזיד אמרתי לך ולא בשוגג. פליגי בה רב אחא ורבינא, חד אמר: מעשה שבת דאורייתא, וחד אמר: מעשה שבת דרבנן. מ"ד דאורייתא, כדאמרן; ומ"ד דרבנן, אמר קרא: קדש הוא, הוא קדש ואין מעשיו קדש.

2. תלמוד בבלי מסכת חולין דף טו עמוד א

והאמר רב חנן בר אמי: כי מורי להו רב לתלמידיה - מורי להו כר' מאיר, וכי דריש בפירקא - דריש כרבי יהודה משום עמי הארץ!

3. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שיח

סעיף א

* (א) המבשל (ב) בשבת, (או שעשה * (ג) אחת משאר מלאכות), (טור), (א') במזיד, א אסור לו (ד) לעולם ולאחרים (ה) <א> מותר ב (א) [למוצאי שבת מיד; (ו) ג [ג] (ב) ובשוגג, אסור בו ביום (ז) גם לאחרים, ולערב מותר גם לו מיד; (ואם אמר לאינו יהודי לעשות לו מלאכה בשבת, ע"ל סימן ש"ז סעיף כ').

4. משנה ברורה סימן שיח

(ז) גם לאחרים - הנה בגמרא פליגי בענין שוגג ומזיד ר"מ ור' יהודה ודעת השו"ע הוא דעת ר' יהודה שכן הסכימו הרי"ף והרמב"ם והגאונים והגר"א הסכים בבאורו לשיטת התוספות וסייעתם דפסקו כר' מאיר דבמזיד אסור בין לו בין לאחרים עד מו"ש ובשוגג מותר גם לו מיד. ובמקום הצורך יש לסמוך על זה בבשול בשוגג:

5. רמב"ם הלכות שבת פרק כג

הלכה ח

אסור להטביל כלים טמאין בשבת מפני שהוא כמתקן כלי, אבל אדם טמא מותר לטבול מפני שנראה ה כמיקר, ואין מזין עליו בשבת, המטביל כלים בשבת בשוגג ישתמש בהן, במזיד לא ישתמש בהן עד למוצ"ש, ו מותר להטביל את המים הטמאים בשבת, כיצד יעשה נותנן בכלי שאינו מקבל טומאה כגון כלי אבנים ומטביל הכלי במקוה עד שיעלה מי המקוה עליהן ויטהרו.

5. חידושי הריטב"א מסכת עירובין דף מא עמוד ב

ולפי מה שכתבנו בפרק ר' אליעזר דמילה (שבת ק"ל ב') לדעת הרב ר' יונה ז"ל אפילו בשבת לא מתסר מעשה שבת מפני שנעשה בו איסור העברה ברשות הרבים או הוצאה והכנסה, שלא אסרו במעשה שבת אלא דבר שיש בו מעשה דהיינו שנעשה שום תיקון בגופו שזה נקרא מעשה, והיינו דנקטינן בכל דוכתא מעשה שבת, וטעמא דמסתבר הוא.